

“Beynimde o şarkı

Uğuldar durur...

Sanki benden bir parça!”

(Enka Sanat’ın ricasıyla BOS [Back on Stage] dergisi için hazırlanmıştır.)

23 Kasım 2019... 23. İstanbul Tiyatro Festivali bünyesinde *Kaldırım Serçesi*’nin prömiyerini izlemek üzere CKM’nin büyük salonundayım. Yanımda eşim Meliha, tam bir ay sonra, 23 Aralık’ta doğacak olan kızımız Mavi’ye gebe. Sahnedeysen bir yıldır üzerinde çalıştığım düzenlemeler bir bir doğmakta ve ben her birinde bir “mavicik” doğmuşçasına heyecanlı bir şekilde salonun nabzını tutuyorum. Sahnede Tülay Günal, mavi rengin tutkunu Edith olarak “mavi ışıktır, umuttur,” diyor oyunun bir yerinde, “...hayattır mavi.” Meliha’yla göz göze gelip gülüyoruz. Ve oyunun sonunda herkeste büyük bir sevinç, uzun ve zorlu bir doğumun üstesinden gelmenin sevinci.

Filmi biraz daha geri saralım: 19 Eylül 2019, prömiyere iki ay var. Toronto’nun ünlü Yonge Street’i üzerindeki CAA tiyatrosu ağzına kadar dolu. İki gün önce prömiyerini gerçekleştirmiş olan olan *Piaf/Dietrich* gösterisini izleyenlerin arasında ben de varım, hem de yanımda Genco Erkal’la. *Kaldırım Serçesi*’nin yeni yorumunun başarılı olmasını belki de en çok Genco hoca istiyor, onun sayesinde izliyoruz gösteriyi... Piaf rolünde Kanadalı oyuncu Louise Pitre, Ute Lemper’i aratmayacak bir biçimde “döktürürken” benim kulağım -meslekî deformasyon gereği- müzik düzenlemelerinde. Sahnede, tasarladığıma benzer bir orkestra, ama üflemeli çalgı yok. Benim düzenlemelerimde ise klarnet ve saksofon (Güneş Bulak) vazgeçilmez bir konumda olacak. Akordiyon ve kemanı ise buradaki gibi ayrı ayrı değil, tek bir kişinin (Mutlu Ödemiş’in) çalacak olmasının avantajını düşünüyorum bir yandan. “*La Vie en Rose*” başlıyor. Düzenlemesi de Pitre’nin yorumu da harika; ama takıntı bu ya, karşılaştırıyorum benimkiyle... *How I Met Your Mother*’dan esinle yazdığım versiyonda Mutlu’nun ukulele çalacak olmasının zenginliğini hayal ediyorum. Hepsi de oyunu izlerken, bir bilinç akışıyla gerçekleşiyor. *Merhaba*’nın Toronto - Montreal - New York turnesi boyunca otel odalarında sürdürüyorum düzenlemeleri yazmayı... Sadece bu turne değil, Genco hocayla yoğun sonbahar turnelerimiz de bulunmaz fırsat oluyor benim için. Oyunun en can alıcı müziklerinden “*Padam Padam*”ı Ordu’nun Balıktaşı Oteli’nde; Edith’in Marcel adını acıyla göğe haykırdığı “Aşk Masalı”nı (*La belle histoire d’amour*) ise Girne’nin aydınlık yüzlü Dome Oteli’nde yazıyorum...

Filmi en başa sarayım: Kasım 2011. Dostlar Tiyatrosu'nda piyanist olarak çalışmaya başlıyorum. Ve 8 yıl sonra *Kaldırım Serçesi*'nde beraber çalışacağım sevgili Tülay Günal'la tanışmamızı elbette Genco Erkal'a borçluyum. *Ben Bertolt Brecht* oyunundan, Tülay'ın ve Genco hocanın usta oyunculuklarından, Emin Fındıkoğlu'nun müzik direktörlüğünden ne çok şey öğreniyorum tiyatroya ve sahne müziğine dair. Karaca Tiyatrosu'ndaki ilk oyunlarımıza gelen Gülriz Sururi'yle kuliste tanıştığım gün, dün gibi aklımda. Gülriz Hanım'ın 80'li yıllarda varını yoğunu ortaya koyarak, sanatsal bir taviz vermeden ortaya koyduğu bu yetkin Başar Sabuncu metniyle yolumun kesişeceğini kim söyleyebilirdi?

Kaldırım Serçesi'nin yeniden yorumlanması fikri ve bu projede müzik direktörlüğü önerisi beni daha ilk andan itibaren öyle heyecanlandırmıştı ki, Tülay 2018'in başlarında fikri paylaştıktan birkaç ay sonra düzenlemelerin dörtte üçünü tamamlamıştım bile... Yine de aceleyle getirmeden, bir yıl boyunca sık sık üzerine konuşup tartışarak, neyi nasıl yapmak gerektiğini düşünerek ele aldık bu projeyi. Düzenlemeleri hemen hemen herkesin birden fazla enstrüman çaldığı, her bir üyesini tanıdığım, müthiş bir kadro için yazdım. Biz müzisyenlerin *rhythm section* dediği piyano-davul-bas'tır böyle bir orkestranın *troyka*'sı. Doğal olarak piyanist Sarper Kaynak ve başçı Doğan Doğangün'le beraber 15 yılı aşkın bir süredir birlikte çalıştığım davulcu Mustafa Kemal Emirel'in varlığı, düzenlemeleri olduğundan çok daha yükseltilere taşıdı. Ve tüm bunlar Yiğit Sertdemir'in ufku, Tülay Günal'ın vokali ve adlarını tek tek sayamayacağım müthiş bir ekip çalışmasıyla birleştiğinde ortaya sıradışı bir müzikal çıkıverdi...

Kendine has sesi ve yorumuyla dünya müzik tarihine damgasını vuran Fransız şarkıcı Edith Piaf'ın (1915-1963) kısa yaşamı türlü talihsizliklerle, zorluklarla, engellemelerle, ama hep mücadeleyle geçti. Ömür boyu süren bu mücadele şarkılarına da yansdı. Yaşamındaki nirengi noktalarını ve dünyaya bakışındaki vazgeçmediği duruşunu vurgulayan şarkılar söyledi hep. Hiçbir şeyi -acısını da sevincini de- seyircisinden saklamayan, hayatının her aşamasına eşlik eden, "olduğu gibi" şarkılardı bunlar. Altıdan Sonra Tiyatro'nun yapımcılığını üstlendiği *Kaldırım Serçesi* müzikali de benim hayatıma eşlik eden güzel bir şarkı... Ve tıpkı Piaf'ın "*Padam Padam*"ın sonunda söylediği gibi, "beynimde o şarkı / uğuldar durur... / Sanki benden bir parça!"

Yiğit Özatalay

25.03.2020

KALDIRIM SERÇESİ

Yazan: Başar Sabuncu

Yöneten: Yiğit Sertdemir

Dramaturg: Aylin Alıveren

Müzik Direktörü: Yiğit Özatalay

Koreograf: Büşra Firidin

Sahne Tasarımı: Yiğit Sertdemir

Işık Tasarımı: Cem Yılmaz

Kostüm Tasarımı: Özlem Kaya

Oyun Fotoğrafları: Ali Güler

Oynayanlar:

Tülay Günel, Levend Yılmaz, Aytek Şayan, Burcu Halaçoğlu, Can Deniz Erzaim, Ozan Erdönmez, Yeşim Sarı

Orkestra:

Sarper Kaynak (piyano), Mutlu Ödemiş (akordeon, keman ve ukulele), Güneş Bulak / Merve Nuvasil (klarnet, alto saksofon), Doğan Doğangün / Barış Çelik (kontrbas), Mustafa Kemal Emirel (davul ve glockenspiel)

Genel Koordinatör: Gülhan Kadim

Proje Koordinatörü: Dilay Ekmekçioğlu

Asistanlar: Elif Agören, Veli Çetin, Özge Acu, Ersel Dursun, Görkem Ergin

Dekor Uygulama: Zekeriya Ece, Selami Bakır, Samet Bilen

Teşekkür ederiz; Genco Erkal, Seçkin Selvi, Candan Sabuncu, Asu Maro, Dilek Öztürk, Burcu Yetiş, Volkan Gökemre, Nilgün Kurt, Duru Ataşehir.